

[Viggo Starcke.]

henvendelse til den højtærede justitsminister, at de rigtige oplysninger gives til de mødre, som det drejer sig om.

Jeg hører til dem, som venter en meget stor indsats fra kvindernes side i det politiske liv i fremtiden. Kvinderne har i århundreder været uden politiske rettigheder, de har levet politisk under et tyranni og en undertrykkelse, og kvindernes politiske rettigheder er en ny faktor, som er undergivet en vis tidsudvikling. Det, man opnåede i 1915 og har opnået siden 1915, er kvindens ligestilling med manden; men det kan ikke skjules, at en del af de kvinder, som tilhørte den første generation, i sejr-rusen ligesom har understreget deres egne, kvindelige interesser så stærkt, at de er kommet til at tilsidesætte barnets interesser. Det er naturligt, at dette sker, men det er alligevel sørgeligt at måtte konstatere, at så relativt mange af disse kvinder er repræsenteret i denne sal. En del af den første generation af kvinder, som opnåede politiske rettigheder, svigtede på et afgørende punkt, hvor det gjaldt.

Jeg hører til dem, der har fuld forståelse for alle de ulykkelige kvinder, og jeg forstår også dem, der giver tilslutning til denne lov, hvis de har den anskuelse, at boligproblemet og fattigdommens problem ikke kan løses, at jorden er overbefolket, og at der ikke er plads til flere. Nu er der det ved det, at boligproblemet kan løses, og fattigdommens problem kan løses, og begge disse problemer er på en måde teoretisk løst. Der er byggeplads nok, der er byggematerialer nok, der er hænder nok, og der er folk nok, der gerne vil have lejlighed. Vi står nu med betæneligheder overfor den fremrykkende automatisering, men endnu er vi ikke nået til, at hvert familiedlem har sin egen seng eller sit eget værelse. De unge, som gerne vil gifte sig og sætte børn i verden, kan ikke få lejligheder. Vi er i dag nået til, at vi kan producere mere mad, end vi kan æde os igennem, og alligevel er der sult og fattigdom. Vi har nylig gennemlevet en arbejdskamp, hvoraf det tydeligt fremgik, at levedoden og arbejdslønnen ikke tilfredsstiller arbejderne.

Jeg hører til dem, der værdsætter mødrehjælpens institutioner på alle de områder, hvor de hjælper mødrene, og jeg ser dem

gerne udbygget, men jeg er ikke tilhænger af den del af mødrehjælpens institutioner, der ligesom negliger børnenes interesser.

Der er sket en stor mentalitetsændring i dette folk i løbet af de sidste generationer, men det er ikke tilstrækkeligt blot at konstatere, at den er sket, og der er ikke noget reaktionært i at reagere imod det, der er forkert. Jeg tror, det er vigtigt at understrege, at denne lov ikke er så meget i kvindernes interesse, som mange kvinder tror; det er en typisk mandfolkelov, der leger med menneskeliv. Hvor det drejer sig om en ændring i mentaliteten, er der intet område, hvor denne påvirkes så stærkt som gennem retfærdig og human lovgivning, og kommer det til, at folk vil snyde sig fra deres ansvar og lovgivningsmagten ligesom tolererer det, så nedbryder man moralen endnu mere.

I det lange løb er der ikke andet for, end at samfundet må løse de opgaver, som samfundet er sat til at løse, nemlig retsproblemet, boligproblemet, problemerne med hensyn til adgang til arbejde og til at stifte hjem. Det er simpelthen menneskerettighedernes erklæring om igen, sådan som de blev formuleret af Jefferson i sin tid:

„Vi anser disse sandheder for at være selvindlysende, at alle mennesker er skabt lige, også småbørnene, at de fra deres skabers hånd er udstyret med visse umistelige rettigheder og imellem dem retten til livet, retten til friheden og retten til at stræbe efter lykke.“

Kristen Amby: Jeg skal gøre nogle få bemærkninger, udelukkende om de stillede ændringsforslag.

Når et mindretal har lagt så megen vægt på fremkomsten af disse ændringsforslag og deres vedtagelse, skyldes det ikke et eller andet lune, eller at vi synes, at det, der foreligger, er ufuldstændigt udtrykt. Det er af principielle grunde, disse ændringsforslag fremkommer.

I lovforslaget, som det foreligger indtil dette øjeblik, opereres der vedrørende samrådene med — det er sagt tit nok — en repræsentant for mødrehjælpen, en psykiater og en kirurg eller gynækolog, eventuelt en overlæge. Samrådet skal være en fast institution; såvidt jeg forstår, skal ud nævnelserne gælde for 4 år. Det betyder, at